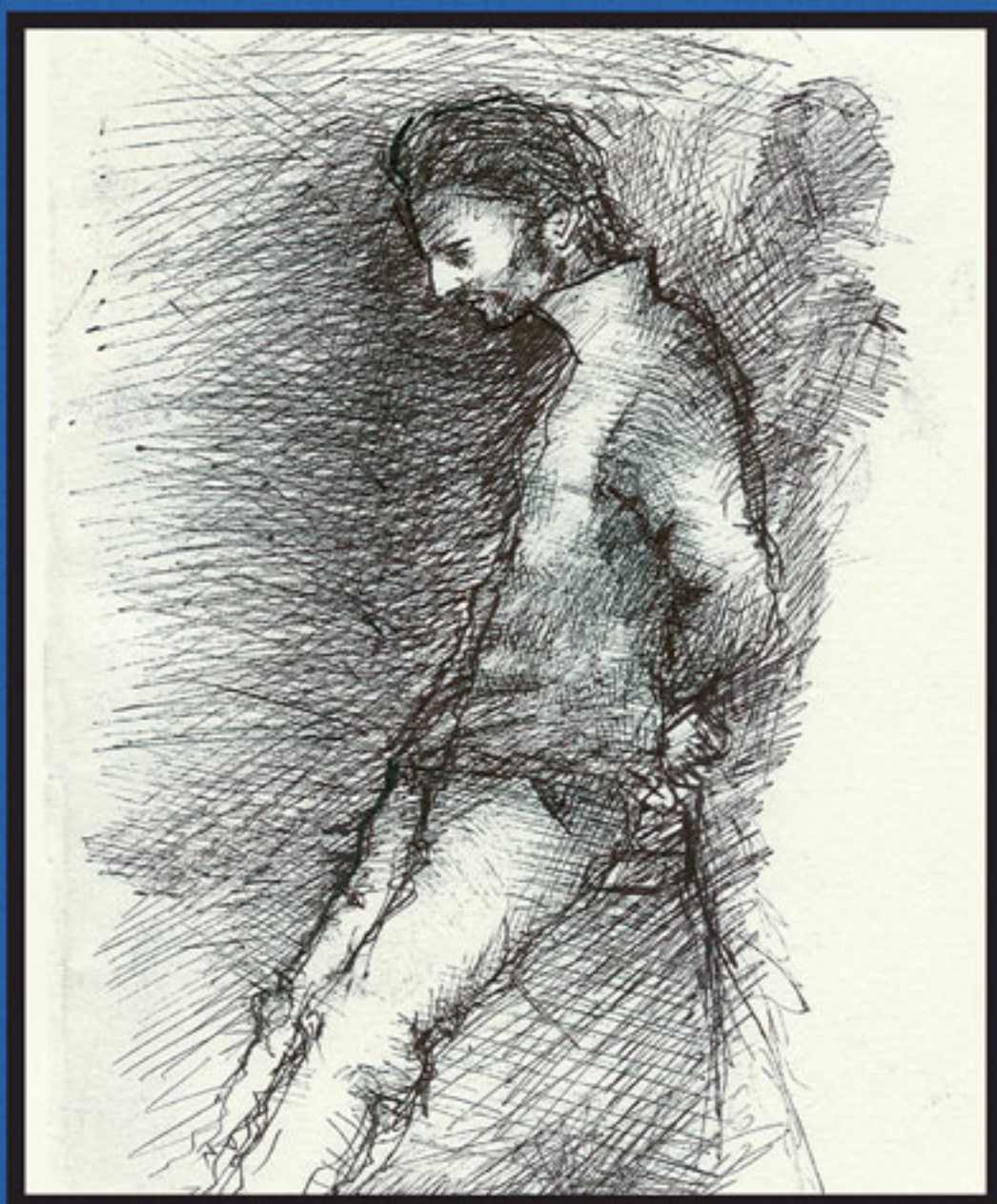

DIGITALNA KOPIJA

Dino Fahrudin Avdibegović

PATHÉTIQUE

Laetific & Miserabilis

Forlaget Frother

Pathétique

Laetific & Miserabilis

Hvala na interesu za ovom zbirkom pjesama.

Kao što vjerovatno znate, odlučio sam da ovo djelo, objavljeno prvi put 2006. godine, ponudim svim zainteresovanim da besplatno downloaduju putem moga sajta avdibeg.dk

Ukoliko me želite podržati, dobrodošli ste da mi pošaljete toplu misao ili, ako baš insistirate, naručite neke od mojih djela na avdibeg.dk. :-)

Sve najbolje,
Fahrudin Dino Avdibegović
avdibeg.dk

15.01.2012.

Dino Fahrudin Avdibegović

Pathétique

Laetific & Miserabilis

28 poema na bosanskom i danskom

28 digte på bosnisk og dansk

Dino Fahrudin Avdibegović

Pathétique

Laetific & Miserabilis

© Copyright 2006 by Dino Fahrudin Avdibegović

Second Edition

Illustrations by Elvis Avdibegović

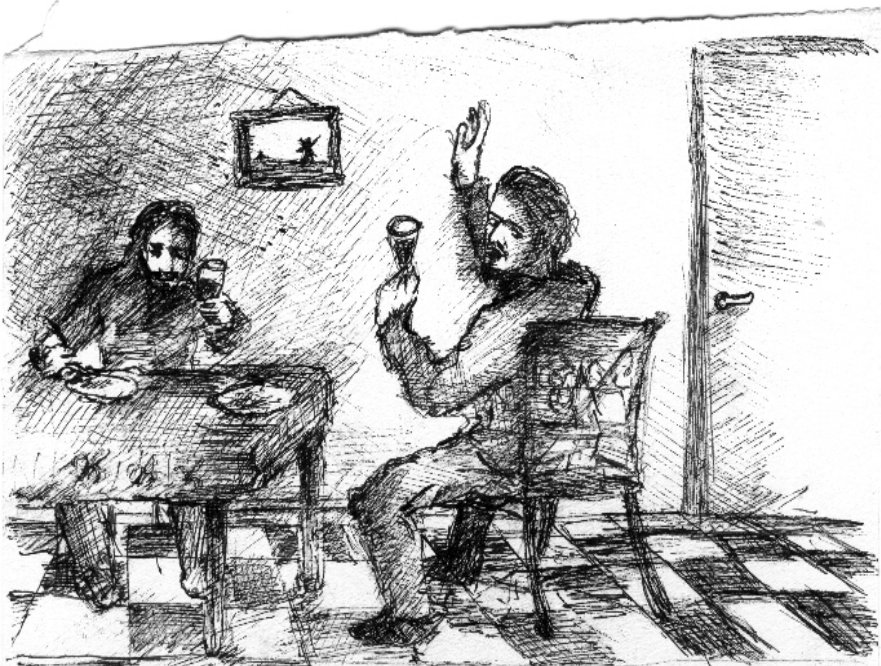
Cover by Dino F. Avdibegović

Type set in Palatino

Printed at Lulu.com

Mojoj svjetlosti života

Laetific

Riječ i misao

Kao vrijeme što kroz nas vječno plovi
Kao noć kad rađaju se more i snovi,
Kao vino crno, što krv mi uzbukti,
Kao Isus što sve grijehe pretrpi...

Samo ona mnome sada vlada
Lijepa je, krhka, a tako snažna,
Veličanstvena je, nikad lažna,
Jedina je ona meni nada.

Bez nje hinja ja bih bio,
(Zar i ta bijeda da me krasi?),
Sve laži ja bih skrio
Samo ona može da me spasi.

Sklonost je moja voljeti je
Mana nekad, više nije,
Čista, čedna i bez poroka je
Mnogo toga ona krije.

Ord og tanke

Som tiden der for evigt sejler gennem os
Som natten når der fødes mareridt og drømme,
Som den sorte vin, der syder blod i mine årer,
Som Jesus der bar alle synder...

Hun alene regerer over mig,
Hun er yndig, så skrøbelig, dog så stærk,
Hun er guddommelig, aldrig forloren
Hun er mit eneste håb.

Uden hende ville jeg have været en usling
(Skal den elendighed også pynte mig?),
Alle løgne ville jeg skjule
Hun alene kan redde mig.

Det er min tilbøjelighed at elske hende
Engang var det en skavank, men ikke længere,
Ren, uskyldig og uden laster er hun
En hel masse skjuler hun.

Pathétique

S kojom boli ja je gledam
Sa distance ne vidi me ona,
Ah, kako je sad' trebam,
Nek' zna cijela vasiona!

I kad vidjet' ja ne mogu nju
Oblije me na tren hladan znoj,
Pa, ipak, sjetim se da ona je tu
I da tako blizu sam ja njoj.

Kao sjenka sam joj, korak ili dva,
Njen zaštitnik sam tajni u sjeni,
A ona još uvijek ne zna
Koliko znači ona meni.

Gledam je, sjedi pored potoka
Rukom svojom dira hladnu vodu,
Sebe u žuboru vide dva zelena oka,
Ponos je ona svom gordom rodu.

Poput bumeranga, pila Kupidova
Još uvijek leti iznad mene,
Jer čarna djeva ona je iz snova,
A ljubav moja nikad ne lapi, ne vene...

Pathétique

Med hvilken smerte jeg betragter hende
Hun ser mig ikke fra distancen.
Ak, hvor jeg behøver hende
Lad hele universet vide det!

Og når jeg ikke kan se hende
Bader jeg et øjeblik i kold sved,
Men så husker jeg at hun er i nærheden
Og at jeg er så tæt på hende.

Som hendes skygge er jeg, et skridt eller to,
Hendes hemmelige beskytter, i skyggen,
Men hun ved det stadig ikke
Hvor meget hun betyder for mig.

Jeg betragter hende, hun sidder ved en bæk
Med sin hånd rører hun det kolde vand.
To grønne øjne ser sig selv i rislen,
Prægtig er hun for sin stolte slægt.

Som en boomerang, Cupidos pil
Flyver stadig over mig,
Hun er den fortryllende pige fra drømmene,
Min kærlighed fordufter aldrig, visner aldrig...

Kad bih znao

Kad bi' znao da me voliš
Ne bi mi svejedno bilo,
Ah, ti tako ponosno kročiš
Dođi mi, dođi, srce milo!

Kad bi' znao da me vidiš
Serenadu tihi bi' ti pjev'o,
Gled'o bi' te u zelen' oči
Skren'o ne bi' ni desno, ni lijevo.

Kad bi' znao da me čuješ
Balade nježne bi' ti svir'o,
Daj mi znak bilo koji
Pa na miru sad bi' spio.

Još uvijek pored kuće tvoje stojim
Vidim te, rado bi' te ja sad' zvao
Al' ni glasa ja da pustim
Ah, samo kad bi' znao...

Hvis jeg kunne vide

Hvis jeg kunne vide at du holder af mig
Ville det ikke være en ligegyldighed,
Ak, hvor går du stolt
Kom, min kære, kom til mig!

Hvis jeg kunne vide at du ser mig
Ville jeg synge den stille serenade,
Jeg ville kigge i dine grønne øjne
Uden sideblik til højre eller venstre.

Hvis jeg kunne vide at du kan høre mig
Ville jeg spille dig nænsomme ballader,
Giv mig et tegn, hvilket som helst
Så jeg kan sove stille i nat.

Stadig venter jeg ved dit hjem,
Ser dig, og vil gerne kalde på dig,
Men ikke et eneste lyd giver jeg
Ak, hvis bare jeg kunne vide...

Un'anima

Spokoj.

Ti daješ mi vječnu tišinu.

Kako da ti zahvalim

Za svu moć što poklonila si mi?

Kome se tišina javlja?

Da li onima što zaslužili su je

Ili onima što sretni su od onog dana

Kada su sreli blaženu sreću života svoga?

Kao nikad prije osjećam

Da priroda, ti, mnome vlada.

Znaj da te nikad iznevjeriti neću

Niti ljubav koju si mi dala.

Znaj da te volim kao tijelo svoju krv,

Da te cijenim kao oči svoje srce,

Da te ljubim kao rijeka svoje žâli,

Da te milujem kao sunce mora ovog svijeta.

Nema smetnji našoj duši.
U novoj dimenziji, iza neznanih vrata
Nalazimo se ti i ja
U centru univerzuma.

Znam da ništa vječno nije
Osim naše ljubavi koja se kosmosom sigurno širi
Šaljući poruku o ujedinjenju
Dva tijela u jednu dušu.

Un'anima

Stilhed.

Du giver mig den evige sindsro.

Hvordan kan jeg takke dig

For al den styrke som du skænkede mig?

Overfor hvem viser stilheden sig?

Er det overfor dem som har fortjent den eller

Overfor dem som har været heldige siden den dag,

De mødte deres livs salighed?

Som aldrig før føler jeg

At naturen, dig, styrer mig.

Du skal vide, at jeg aldrig vil svigte dig

Heller ikke den kærlighed du forærede mig.

Du skal vide, at jeg elsker dig som kroppen sit blod,

At jeg respekterer dig som øjne deres hjerte,

At jeg kysser dig som floden sine bredder,

At jeg kærtegner dig som solen verdens hav.

Vores sjæl kender ingen forstyrrelser.
I en ny dimension, bag ukendte døre,
Du og jeg befinder os
I universets centrum.

Jeg ved at intet varer evigt
Undtagen vores kærlighed som bredder sig
Sikkert gennem kosmos,
Den sender en besked om en forening
Af to kroppe i en sjæl.

Jedno rano jutro

Sjedim u prohladnom vozu
Negdje na putu ka istoku
Čitam, u sebi, Mešinu prozu
U njoj ništa ne promiče mom oku.

Kroz prozor umorno gledam
Jezero, što ga novembarsko jutro ledi
I još vidim galebova sedam
I starog ribara, eno, na molu sjedi.

Na stanici bližnjoj nova lica čekaju
Umorno, sporo ulaze u metalnu guju,
Neki od njih čim sjednu u san tonu
A drugi budni, dizel se smradom truju.

I tako idemo dalje
Dolazimo do jednog manjeg grada,
Dvadesetak crvenih kuća
I jedna manja, siva zgrada.

U daljini se nalazi svetionik bijeli
Poput vojnika stoji na straži,
Svojim plaštom svjetli okrug cijeli
Ja ne vidjeh u životu svetionik draži.

I tako sve sam bliži svome cilju,
Sunčeva zraka više se ne stidi,
Ja zatvaram Mešinu knjigu
Eno, kraj u daljini se vidi!

En tidlig morgen

Jeg sidder i et køligt tog
Et sted på vej mod østen
Jeg læser, tyst, Meša¹ prosa
Intet i den kommer forbi mit øje.

Med træthed ser jeg gennem vinduet
En sø som fryses af novembermorgenen
Og jeg ser syv måger
Og en gammel fisker, dér, han sidder på kajen.

Ved næste station venter nye ansigter
Som med træthed sniger sig langsomt ind i denne metalsnog,
Nogle falder straks i søvn
Mens andre, vågne, forgifter sig med dieselstanken.

Og vi kører videre
Og kommer til en lille by,
Tyve røde huse
Og en mindre bygning grå.

¹ Meša Selimović (1910-1982) - bosnisk forfatter

I det fjerne ses et hvidt fyrtårn
Holde vagt som en soldat,
Med sin lyse kåbe, lyser den bredt.
Aldrig har jeg set så kært et tårn.

Og vi kommer snart til vejs ende,
Solstråler skammer sig ikke længere,
Jeg lukker Mešas bog,
Sé, der er afslutningen i horisonten!

Sevdah

Ponovo u Bosni
Opet mir u duši.
Neobičan, al' poznat miris zraka
Budi osjećaje, duboko zakopane.
Nigdje nema ovog sevdaha...

Sedam punih godina odsječen
Od ljepote bosanske poput čiste rijeke,
Od lahkog zraka što miluje mi kosu.
Iako poharana, Bosna uvijek lijepa
Nigdje nema ovog sevdaha...

Iako se teško živi i nikog
Život ne gladi ni mazi,
Svak' te s iskrenim osmijehom
Sebi u avliju vuče.
Nigdje nema ovog sevdaha...

Ponovo hodam ovim putem
Kojim sam nekad išao u školu
I ponovo u čemprese gledam
Što pored džade rastu.
Nigdje nema ovog sevdaha...

U ovim vremenima teškim
Bosanac ti jos teže živi.
Onako jadna, onako bijedna
Bosna meni uvijek lijepa.
Nigdje nema ovog sevdaha...

Prije neg' što dođoh amo
Duša moja bješe prazna,
A sad' nakon malo Bosne
Puna je k'o vode Hazna.
Ama, nigdje nema ovog sevdaha...

Sevdah

Igen i Bosnien
Sjælefred på ny.
Ualmindelig, men genkendelig lugt i luften
Vækker følelser, dybt begravede.
Intet sted findes denne *sevdah*².

Hele syv år afskåret
Fra den bosniske skønhed, som en ren flod,
Fra den lette luft der stryger mit hår.
Selv skændet, er Bosnien altid skønt,
Intet sted findes denne *sevdah*.

Selvom man lever hårdt her
Og livet hverken forkæler eller trøster,
Alle møder dig med det ægte smil og
Byder dig ind i sin have.
Intet sted findes denne *sevdah*.

Jeg går igen langs denne vej
Som jeg gik ad på vej til skolen,
Og jeg ser cypresserne igen
Der gror langs denne gade.
Intet sted findes denne *sevdah*.

² *Sjælefred.*

I disse svære tider
Lever bosnieren endnu sværere.
Selv miserabel og elendig,
Synes Bosnien altid smuk
Intet sted findes denne *sevdah*.

Før jeg kom her
Var der tomhed i min sjæl,
Men nu efter en lille bid af landet
Er den fuld som Haznasøens vande.
Intet sted findes denne *sevdah*.

Ruža na klaviru

Večeras staviću jednu ružu
Kao simbol ljubavi vječne
Crvenu ružu položiću,
Neka kroz vrijeme teče.

Sanjao sam te, draga
Ružu ti obje ruke drže,
Ti smješiš se, gledaš me, draga
Ljepša si od najljepše ruže.

Ta ljepota zasjenjuje mi oči
Nagledat se ja ne mogu tebe,
Kao lat što se u rosi omoči
Divna si, ljepotice moja!

Večeras jednu ružu staviću
Zapaliću dv'je-tri svijeće,
I dok tiha svjetlost kupaće ti lice
Gledaću te cijelo veče...

En rose ved klaver

I aften lægger jeg en rose
Som symbol på evig kærlighed,
Jeg lægger en rød rose,
Lad den sejle gennem tid.

Jeg har drømt om dig, min kære,
Begge dine hænder holder rosen,
Du smiler, ser på mig, min kære,
Du er smukkere end den smukkeste rose.

Den skønhed blænder mine øjne,
Som ikke kan få nok,
Som et kronblad der bades i dug,
Du er vidunderlig, min skønne pige!

I aften lægger jeg en rose
Og tænder tre-fire stearinlys,
Og mens dit ansigt vil bade sig i det stille lys,
Vil jeg kigge på dig hele natten...

Ti ćeš znati

Večeras ću zamolit' zvijezde
Da sjaje samo za tebe,
Onako kako samo one znaju.
- A, ti ćeš spavati...

Večeras ću jednim dahom
Uplašiti loše snove,
Nelagode i noćne more.
- A, ti ćeš spavati...

Večeras ćeš najljepše snove sniti
Plima donijeće ti pozdrave mora,
I ja pod prozorom tvojim bditi.
- A, ti ćeš spavati...

I u zoru ranu, kad probudiš se
Sunce će te obasjati toplinom svojom,
Pa iako, onako, tek iz sna
Ti ćeš znati...

Du vil vide det

I aften vil jeg bede stjernerne
Om at lyse kun for dig,
Sådan som kun de kan gøre det,
- Alt imens vil du sove...

I aften vil jeg med et pust
Skræmme onde drømme væk,
Uro og mareridt,
Alt imens vil du sove...

I aften vil du drømme de smukkeste drømme,
Tidevandet vil bringe havets hilsner,
Jeg vil holde vagten under dit vindue,
Alt imens vil du sove...

Og når du vågner ved daggry,
Vil solen belyse dig med sin varme,
Og selvom lige vågnet,
Vil du vide det...

Više stanje

Kada blažen mir u seb' tražim

Tad duša uzigra moja,

I tren istine čini mi se blažim -

To je slavlje, spektar boja!

A u potrazi odavno nisam bio,

Zašto tražit', kad srce je na mjestu?

O boljem stanju nikad nisam snio,

Ne trebam ništa na ovom svijetu.

Blizina njena zavatlava mi glavu,

Dobrota njena srce mi krade,

Svu zlobu moju bacio bi' u Savu,

Za ljubav moju Una znade.

Ti sjajna vilo, divno biće!

Bajku činiš više nego stvarnom,

S tobom zora i noć sviće;

Agoniju stvaraš bajnom.

Obožavam te, stvorenje lijepo!
Srce moje kuca za te,
Tvoje lice, tvoje oči životom zrače,
Volim te, mila, volim te slijepo!

Højere tilstand

Når jeg søger fred i mig selv
Da kommer min sjæl op af stolen,
Og sandhedens time synes mildere at være –
Det er en fest, farvernes spektrum!

Men i søgen har jeg ikke været længe,
Hvorfor søge, når hjertet er på plads?
Om højere tilstand har jeg aldrig drømt,
Intet behøver jeg af denne verden.

I hendes nærhed bliver jeg svimmel,
Hendes godhed stjæler mit hjerte,
Alt ondt i verden jeg vil smide i floden Sava³,
For min kærlighed kender floden Una⁴ til.

Du lyse fe, vidunderlige væsen!
Du mere end virkeliggør et eventyr,
Med dig vågner både daggry og nat.
Du forvandler agonien.

³ *En flod mellem Bosnien og Kroatien.*

⁴ *En smuk flod i det vestlige Bosnien.*

Jeg tilbyder dig, smukke væsen!
Mit hjerte banker for dig,
Dit ansigt, dine øjne stråler med livet.
Elsker, kære, jeg elsker dig blindt!

Sjetva

Nama treba klica nade,
U plodnu zemlju zasađena
I sa malo hrabrosti zaslađena,
Neizvjesnost da nam krade.

Rijeka nam je duboka
Ne smije niko da je dirne
I nikome da ideja sine
Da varaju nas dva naša oka.

Otvorite oči, nema straha,
Budućnost je ispred nas
Dignimo se na sav glas
I nesta mraka poput praha.

Såning

Vi behøver et håbs spire,
Plantet i den frodige jord
Og forsødet med en smule mod,
Så vores uvished forsvinder.

Floden er for dyb,
Ingen tør røre den,
Og ingen får den idé
At vores øjne måske bedrager os.

Åbn jeres øjne, frygt ikke,
Fremtiden er foran os,
Lad os rejse os med et brag
Og mørket vil forsvinde som støv.

Mistika i strast

Na obali stajala je ona
Lijepa djeva, potomkinja 'Lira,
Pred njom sjaji Natura iskona,
Al' nije veća ljepota njena
Od lica b'jelog što se sija.

Na obali stajala je ona
Nježno nagom po pijesku kroči,
Pred njom leži cijela vasiona,
Vjetar snažno puše, ona stvara oči,
Zna, bliži se jedna od tirenskih noći...

Ljupko lice miluje topli zrak
Ah! to božansko biće,
Pored nje zastao bi svak'.
U tmini s njom, i zora sviće
Iz spaljene zemlje život niče...

Posmatram je skri'nim očima
Tu ženu impozantnog stasa,
To tijelo s vatrenim grudima
Ugleda me, a ne pustih glasa,
Sakrih se, savih rep poput pâsa.

A ona mi nježno mahnu
I u trenu pospanom mi priđe,
Čudi se što naglo bahnu'
"Većeg čudaka ja neviđeh niđe",
I poljubi me strasno, dok mi ruka niz grudi njene siđe.

Mystik og lyst

På bredden stod hun,
Den smukke pige, efterkommer af Illyrere,
Foran hende skinner den oprigtige natur,
Men større er dens skønhed ikke
Af det hvide ansigt der skinner.

Ved bredden stod hun
Hun går nænsomt på det nøgne sand,
Foran hende ligger hele universet,
Vinden blæser mægtigt, hun lukker øjnene,
Velvidende at der nærmer sig en af de tyrrhenske nætter.

Den varme luft kærtegner det dejlige ansigt
Ak, det guddommelige væsen,
Enhver vil standse ved hende,
I mørket rejser selv daggry sig op,
Fra den brændte jord opstår livet.

Jeg ser hende med skjult blik,
Den kvinde med den imponante statur,
Den krop med de brændende bryster
Så på mig, jeg fejt kiggede ned.

Men hun vinker mildt til mig
Nærmer sig i den tidlige nat,
Undrende overfor min pludselige ankomst,
"Jeg har ikke set en større galning!",
Og kysser mig hedt, mens min hånd går langs hendes bryster.

Stranac i more

U trenutku jednom stadoh

Od prizora divnog,

Od nebeskog sjaja

Ja na koljena padoh.

U daljini igraju se boje neba,

Talasi kretanskog mora vječno

Od zidine stare mlate

Kojoj pjesma, ne grubost, treba.

Na talase plave,

Ja skočiti bih htio,

Zaplivati putevima morskim

Stare venecijanske slave.

Jer Mlećani su krajem ovim

Ratovali i vladali dugo,

Sve dok Turčin mačem i barjakom

Ne zamahnu snažno svojim.

A gradina tu još uvijek stoji

Ponosi se svojim kamenom bijelim,

Sili vremena hrabro odolijeva,

Vječno talase mora i vladare broji...

Den fremmede og havet

I et øjeblik standsed' jeg
Ramt af det vidunderlige syn,
Af den himmelske glans -
Faldt jeg på knæ.

Himlens farver leger i det fjerne,
Det kretanske havs bølger
Slår evigt ind i den gamle fæstning
Som tørster efter sang, ikke grovhed.

Ind i de bølger, blå,
Ønsker jeg at springe,
Svømme på maritime veje
Af den gamle venetianske berømmelse.

For venetianere har på denne egn,
Ført krige og regeret længe,
Indtil tyrkeren med sit sværd og fane
Huggede så hårdt.

Men fæstningen står der stadig,
Viser med stolthed sine hvide blokke,
Holder tappert tidens kraft ud
Og tæller for evigt havets bølger og herrer.

Panegyria

Ovu odu poklanjam vama,
Ljudima duše dobre i savjesti čiste.
Ni za tren me ne ostaviste sama,
Na površi gruboj životne mi piste.

Sva mudrost i pažnja vaša,
I ta strpljivost vaša neka
Napravi od mene
Ličnost dostojnog čovjeka.

Dubok trag ljubavi vaše
Utisnut je u svijest moju,
A trunku divne duše vaše
Uvijek osjećam kao svoju.

I za sve što uradiste za mene,
I za poklone slatke kao vino,
I za ljubav što nikad ne vene,
Vječno zahvalan će biti - vaš Dino.

Panegyria

Denne ode forærer jeg til jer,
Mennesker med gode sjæle og ren samvittighed.

Ikke et øjeblik lod I mig i stikken,

På vejens ru overflade.

Al jeres visdom og opmærksomhed

Og den tålmodighed I har

Skabte i mig

Personlighed et menneske værdig.

Dybe spor af jeres kærlighed

Er printet ind i min bevidsthed,

Og en lille del af jeres prægtige sjæl

Følte jeg til al tid som min.

Og for alt det i gjorde for mig,

For jeres gaver søde som vin,

For jeres kærlighed som aldrig uddør,

Taknemmelig vil jeg altid være – jeres Dino.

Plemić pjesme

Na verandi sjedim zadubljen u riječi
Prvog lorda pjesničkoga reda
Što brani slobodu i nepravde pohod niječi,
On nije kritičar samo nijemi što gleda
Već čovjek što piše, više, udara - ne da!

Prošao si zelenom zemljom Taga,
Vidio visoke gore gorde Kastilje,
Upoznao plemenitog, al' Albanca naga,
Hellasom starim prevalio si milje,
Radije ti Albionom jahati nije.

Hej Gordone slavni, ljudino stara
Čovjek si poroka ružnih i mana,
Al' tvoj zbilja šepav izgled vara,
Unutra si mnogo ljepši nego s vana,
O, velikanu riječi slatke do današnjeg dana!

Sangens fyrste

Jeg sidder på verandaen fordybet i ord
Af den første Lord i poesiens orden
Der forsvarer friheden og nægter urettens togt,
Han er ikke kritiker der blot stille kigger
Men menneske der skriver, råber, slår – ej lader stå til!

Du gik over det grønne land af Tago,
Du så høje bjerge af det stolte Castilien,
Du lærte den noble, men impulsive albaner at kende,
Du lagde mange mil over det gamle Hellas,
Du vil hellere være der end ride i Albion.

Hey, du berømte Gordon, du ægte menneske,
Du er en mand med grimme laster og skavanker,
Men dit sandelig haltende udseende spiller et puds,
Inde i dig er der større skønhed,
O, du er helten med det søde ord den dag i dag!

Miserabilis

U meni

Gdje je sreća, gdje je sloboda
Gdje su djeca, što bezbrižno se igraju
Mladi što s gitarom pjevaju
Gdje je vatra, vazduh, gdje je voda?

Ja, budala, vjerovah u slobodu
U nadu i u igru,
U mekane i tihe tône naše pjesme,
U zemlju, nebo - vjerovah u more.

Mjesto njih, tuga i bijeda,
Tu utvare su rata i demoni straha,
Mrak iznad, ispod i oko mene
Gdje je anđeo svjetlosti,
Gdje je... gdje je?

U podrumu mračnom, kao i prije
Hiljade nada još uvijek živi.
Zar istina još uvijek se krije,
Zašto sloboda svjetla se stidi?

Inde i mig

Hvor er glæden, hvor er friheden
Hvor er børnene, der sorgløst leger
Hvor er de unge med guitar og sang
Hvor er ilden, luften, hvor er vandet?

Jeg, idiot, troede på frihed
På håb og leg,
På vore sanges bløde og tyste toner,
På jorden, himlen - jeg troede på havet.

I stedet for dem, sorg og elendighed,
Krigens genfærd og frygtens dæmoner,
Mørke ovenover, nedunder og omkring,
Hvor er lysets engel,
Hvor... hvor?

I den mørke kælder, som før
Bor der tusind håb endnu.
Skjuler sandheden sig stadig,
Hvorfor er frihed fløet overfor lyset?

Anno Domini, vol. I:

Iznad nas

Čovjek jedan stoji sâm u bijeloj, enormnoj prirodi,

Ne vidi se njegova minornost.

Na spram hladne zime, on je bacil... ništa je on.

Koracima svojim kroči ka granici nemogućeg,

Ivici koja za njega postaje sve dalja i šira.

Ali on, koje li arogancije, zakone prirode poštovati ne zna

i ponaša se kao da je Jedini.

Nad njim vrijeba velika ruka pravde,

Istina je zaista put koji se nalazi pred čovjekom.

Na njemu samom je odluka da li hoditi putem tim

Ili ići sporednim putevima srama.

Kad albatros preleti bijelu površinu

On ne vidi čovjekovu veličinu, samo veličanstvenost prirode naše.

On svojim bijelim krilima maše ljepoti njezinoj, a ne čovjekovoj iluziji
stvarnosti.

Kada bi samo razumio snagu njenu, količinu koju ima...

Sve rijeke, potoci, šume ka njoj vode,

A čovjek svojim djelima ide ka grotlu zaborava

U kojem će se prije ili poslije vječno daviti.

Pogledajmo prema nebu, otvorimo oči,

Ko zna, možda vjesnik istine još uvijek nadlijeće nad nama!

Pustimo da u naše živote kroči,

Da mane naše ukloni, da konačno potakne naše vrline.

Anno Domini, vol. I:

Over os

Der står en mand alene i den hvide, enorme natur.

Vi kan ikke se hans ubetydelighed

I forhold til den kolde vinter, han er bacille... intet er han.

Han fører sine skridt mod evighedens grænse

Mod den rand der bliver ham fjernere og bredere,

Men han, hvilken arrogance, spytter på naturens love

Og opfører sig som om han var Den Eneste.

Over ham lurker retfærdighedens store hånd,

Sandhed står foran manden som en vej,

Det er op til ham alene at tage den

Eller gå ad skammens sideveje.

Når en albatros flyver over den hvide flade

Ser den ikke mandens størrelse, kun naturens pragt.

Med vingerne vinker den til hendes skønhed

Og ikke til mandens indbildte virkelighed.

Hvis bare han kunne forstå hendes kraft, den mængde som hun har,

Alle floder, åer, skove, fører til hende,

Mens manden iler mod glemslens afgrund

Hvor han før eller senere vil druknes evigt.

Lad os kigge mod himlen, åbne øjnene,

Hvem ved, måske flyver sandhedens budbringer over os endnu!

Lad os give den lov at træde frit ind i vore liv,

Så den fjerner vores onde sider, og vækker de gode.

Kristalni prozor

Gledam kroz prozor, hladno se drveće njiše na
monotonom vjetru.

Ljudske duše skrivene iza neprovidnih zidova – usamljene.

Samo kreativni rade, oni što su sretni,

Ali prljati ruke oni voljni nisu.

Duh ega ponovo vlada, kultura neoyuppijâ ulicom se grohoće.

Individualnost je nadvladalo solidarnost, čovjek je pobedio sistem.

Ipak otpor, podzemlje, nikad življe bilo nije.

Od Sokratesa je znano da je prije uvijek bolje bilo,

A objektivnost je konačno isplovila na površ

- al' na žalost bezdušna, hladna, tmurna poput dnevnih oblaka.

Zatvaram prozor i prisjećam se prvog dana maja mjeseca
devetstoosamdesete

Kada sam na ulici viđao društvo, a ne čovjeka,

Kada sam u autobusu sretao razne ljude različitih profesija,

Kada vatrenost nije bila uzrokovana novcem,

Kada nam je naivnost dala našu čovječnost...

Gledam u staklo prozora i milo mi što

Mraz ga polako, ali sigurno zamagljava.

Krystalvindue

Jeg ser gennem vinduet, kolde træer svæver
i den monotone vind.

Menneskelige sjæle mørklagte bag uigennemsigtige mure - ensomme.

Kun de kreative arbejder, de som er heldige,
Men at smudse deres hænder er de ikke villige til.

Ego-ånden hersker igen, neoyuppiekulturen fniser langs gaden.
Individualitet har vundet over solidariteten, mennesket har vundet over
fællesskabet.

Dog undergrunden, modstanden har aldrig været mere levende.

Siden Sokrates er det kendt, at før har det altid været bedre,
Men objektivitet er endeligt dukket op til overfladen
- men, ak, den er afsjælet, kold, mørk som dagens skyer.

Jeg lukker vinduet og tænker på den første dag i maj i nitten hundrede
og niogfirs,

Da jeg på gaden mødte selskabet, ikke mennesket,
Da jeg i bussen så forskellige mennesker med forskelligartede
professioner,

Da lidenskabten ikke kom af penge,
Da naiviteten gav os vores menneskehed...

Jeg ser vinduets glas og det glæder mig at se
Frosten sløre den langsomt, men sikkert.

Koraci

U svitanju zore, umornih očiju
Kroz prozor sobe gledam kolonu tihu,
Kreće se sporim koracima jednim
Kao da zna krajnje odredište svoje.
Da li znaju...

Oborenih glava, utonulih u misli crne
Vuku se po zemlji,
Zamišljeno, uplašeno gledaju u prazninu
Tragaju za svjetlošću izgubljenog dana.

Hej, ljudi, kuda ćete?
Zar vas ne vuku korijeni rodnog kraja, ljudi?
Recite, ljudi, kuda ste krenuli?
Imate li krajnji cilj?

Zvuci koji ne zvuče kao njihove misli
Vraćaju ih u ružnu stvarnost dana,
Obezglavljeni, obezušeni, bježe od tame
Plašljivo ubrzavaju korake svoje.

Može li iko dosegnuti do njih
Do njihovih misli - njihovih tajni,
Do njihovih radosti- njihovih sjećanja?
Može li iko, kao oni, bježati od svojih razmišljanja?

Hej, ljudi, kuda ćete?
Ne razumijem vašu bol, tugu vašu,
Ostanite, biće sve kao prije
Budite tu, zbog vas i nas - останите!

Skridtene

Det er daggry og med trætte øjne
Øjner jeg gennem vinduet den stille kolonne,
Der med langsomme, ynkelige skridt bevæger sig,
Som om de kender deres allersidste mål.
Mon de ved...

Med væltede hoveder, sunket i mørke tanker
Slæber de sig på jorden
Med et fjernt og forskrækket blik på tomheden
Leder de efter den fortabte dags lys.

Hallo, I, hvor skal I hen?
Kalder hjemstavnens rødder ikke på Jer?
Fortæl mig, hvor går I hen?
Har I et endeligt mål?

Lyde, der ikke lyder som deres tanker
Bringer dem til dagens grimme virkelighed.
Halshuggede, øreløse, på flugt fra mørket,
Sagte sætter de skridtenes fart i vejret.

Er der nogen som kan nå dem,
Nå deres tanker – deres hemmeligheder,
Nå deres glæder – deres minder?
Kan nogen, som dem, flygte fra sin grublen?

Hey, I, hvor skal I hen?
Jeg forstår ikke jeres smerte, jeres sorg,
Bliv her, det bliver som før,
Vær her, for jeres og vores skyld.

Duša

Kao mrtvac ležim, ne dišem
Oko mene život, a u meni tama,
Ništavilo mi c'jelo moje
Tijelo i dušu ispunjava.

Uvijek je zatvorena bila, daleko od straha
Kao u kavezu, u samoći, daleko od osjećanja...
Ona nestaje polako, tiho, poput praha,
Nečujno umire, postaje sve manja i manja.

Za dušu kažu da za svaki život
Pokretna je snaga,
A duša u meni uvijek je bila
Slaba, hladna, prazna...

Lažu oni koji kažu
Da vrijeme liječi sve,
Moja duša ranjena je
Otkako vrijeme postalo je.

Moja duša u milionima,
Moja duša u hiljadama oblika,
Moja duša stotinama stoljeća,
Moja duša eonima...

Ne mislim da urota je to
Ni da dušmani su to - Ne!
To sudbina odlučila je
Ko vladar, a ko sluga je.

Sjælen

Jeg ligger som et lig, ånder ikke,
Der er liv omkring mig, inde i mig mørke
Intethed har opfyldt
Hele min krop og sjæl.

Altid lukket, fjernt fra frygt,
Som i et bur, i ensomhed, fjernt fra minder
Den forsvinder langsomt, sagte, som pulver
Stille dør den, bliver mindre og mindre.

De siger om sjælen at den
Har livgivende kraft,
Mens den i mig har været
Svag, kold og tom.

De lyver når de siger
At tiden læger alle sår,
Min sjæl er såret
Siden tidernes morgen.

Min sjæl i millioner,
Min sjæl i tusind former,
Min sjæl i hundreder århundreder,
Min sjæl i æoner.

Jeg mener ikke det er en sammensværgelse
Eller at der er fjender på spil – Nej!
Skæbnen har besluttet
Hvem der er herre og hvem der er slave.

I snovi se sniju

Vuki

U srž seže nepredvidiva sudbina
koja PONEKAD šalje slutnje
po svojim vjesnicima nagovještenja,
a PONEKAD i sama poželi uprljati ruke
ljudskim znojem, krvlju ili, ne daj bože,
brigom.

Danonoćno ljudi sniju snove s lošim
završetkom, valjda nesvjesno slute
sumorni svršetak sopstvene stvarnosti,
A tako im je potrebna maštovita, slikovita laž!

Og drømme bliver drømt

Til Vuko

Ind til kærnen, når den uberegnelige skæbne
Der SOMMETIDER sender forudanelser
Gennem sine videns bude,
Mens den SOMMETIDER selv vil tilsmudse hænderne
Med menneskelig sved, blod eller, gud forbyde det,
bekymring.

Nat og dag drømmer mennesker drømme med dårlig
Slutning, ubevidst forudaner de vel
Den tunge slutning på deres egen virkelighed,
Mens de kræver en fantasifuld, pittoresk løgn.

U agoniji

Sanjao sam da će doći,
Toga jutra vidjeh sjene.
Nisam znao da će moći
Tol'ko bôli se sručiti na mene.

Sada me muče crne more,
Nema više ni slavujâ milih,
Ja ne vidim ni zelene mi gore,
O, jedan ja, a tol'ko krivih!

Onako, nejak, slama me tamna snaga,
I gledam kad će Smrt po mene doći.
Nikog nema oko mene, osim Vraga,
Ne vidim ni traga od pomoći.

U agoniji bogu se molim,
Samo o njegovoj milosti maštam.
Od krivnje teške ja ne bježim,
Za grijeha moje sad ispaštam.

I agonien

Jeg havde drømt at hun ville komme,
Den morgen så jeg skygger,
Jeg vidste ikke at så megen smerte
Kunne falde ned over mig.

Jeg plages nu af noget sort
Selv svalerne er fløjet bort,
Og grønne bjerge, øjner jeg ikke,
O, jeg er ene, og så mange er skyldige!

Således, svag, bøjes jeg af den mørke kraft
Og venter resigneret på Dødens komme,
Der er ingen omkring mig, foruden Fanden,
Der er ikke en skygge af hjælp.

Jeg beder til gud, i min agoni,
Jeg fabulerer kun om hans sympati,
Jeg flygter ikke fra den tunge skyld,
Det er nu jeg betaler for mine synder.

S bolju ja volim

U duši bol ne jenjava
A i zašto bi jer bol
I kad boli, ona osvježava
Svaku poru tijela kože,
Svaku nit ćelije tijela
I atom nervnog sistema.

Danju dok gledam ona boli,
Noću dok sanjam ona boli,
I dok dišem ona ne prestaje,
A i zašto bi kad boli?

U ljubavi nalazim bol
Osvaja me osjećajem nemira,
Koji je trnovit put blažene sreće
Sretnih ljudi, nesretne sudbe
I sporadičnog trenutka beznada
U kojem se svaka nemirna duša nađe.

Jer nemir je ambis vječnosti
Nepomirenja s tišinom zakorjenjenom,
Tanka nit krhke opstojnosti
U buri uzburkanoj tamnom tišinom,
S mračnim spokojem vječno se bori,
Nemir ne miruje, mirom se ne pomiruje,
A zašto bi kad boli?

Med pine elsker jeg

Den vakler ikke, min sjæls pine,
Og hvorfor skulle den, når
Selv når den svier, fornyer den
Alle hudens porer,
Enhver tråd i kroppens celler
Og nervesystemets atom.

Om dagen, mens jeg kigger - pine;
Om natten, mens jeg drømmer - pine;
Og mens jeg ånder, stopper den ikke,
Og hvorfor sku' den når den piner?

Jeg finder pine i kærligheden,
Den overtager mig med fredløshed,
Tornefuld som de lykkelige menneskers
Hellige lykke, ulykkelige skæbne
Og det sporadiske øjeblik af håbløshed
Som alle fredløse sjæle findes i.

For fredløshed er evighedens afgrund
Uforsonet med den forbandede stilhed,
 Den sarte beståens tynde tråd,
 Et uvejr blæst op i dunkel stilhed,
 Evig i kamp med den dystre tryghed.
Fredløshed vakler aldrig, den forsones ikke med fred,
 Og hvorfor sku' den når den piner?

Srebrena

Još uvijek mislim o susretu što na tren
Učini me nijemim, krvave duše i vlažnih obraza.

Ja ugledah tamnokosu djevojčicu, krasnih očiju,
Gleda u plodnu dol, koju sunce kupu ljetnim zrakama.

Nijemo gleda dole - kao da traži izgubljeno.
Njen pogled je miran, isuviše tih da bi poput običnih
Pogleda bio, jer imao je neznani faktor u sebi,
Koji sadržio nije niti dnevno raspoloženje niti tren
iznenađenja.

I dok prolaze minute razmišljanja o razlogu djevojčicinog pogleda,
Pride joj njena majka, sva u suzama okupana.
Zagrli je i onako skupljeni gledali su u isti pravac,
Dok kapi tuge kapaše po zemlji, a tuga grči njihova
tijela.

Majka uporno izgovara muško ime, oca djevojčice koga više nema,
A mala tješi mater, nevješto skrivajući suze.

Osjećah se poput uljeza, utvare na pogrešnom mjestu,
Te tiho povukoh se i zaplakoh svom snagom srca moga.

Sølvpigen

Stadigvæk tænker jeg på mødet der for et øjeblik
Gjorde mig stum, med blodig sjæl og våde kinder.

Jeg så en mørkhåret pige, vidunderlige øjne,
Hun så ned i den frodige dal, som solen badede med sommerlige stråler.

Hun så stumt ned – som om hun søgte det tabte.
Hendes blik var roligt, for roligt til at være et almindeligt blik,
For det havde den ukendte faktor i sig,
Der ikke indeholdt hverken det daglige humør eller overraskelsens
øjeblik.

Imens gik tænke-minutterne om pigens grund til at iagttage,
Hendes mor kom til hende, badet i tårer.
Moren omfavnede pigen og sammen så de i den samme retning,
Mens sorgens dråber faldt ned på jorden, og sorgen klemte deres kroppe
sammen.

Moren sagde en mands navn, pigens far der ikke mere er til,
Mens pigen trøster moren, mislykkes det hende at skjule sine tårer.

Jeg følte mig som uvelkommen, et spøgelse på det forkerte sted,
Så jeg trak mig tilbage og græd med al min hjertes styrke.

Anno Domini, vol. II:

Nemir

Božanstveno je nebo
Tako široko, a tako tiho,
Kao da i ne postoji.
Milijarde zvjezda vječni su svjedoci
Historijskim promjenama.
Zar se ne boj'mo mi Njega
Ko smo to mi, ljudi? Gdje to mi hodimo?
Zar mislimo da centar smo kosmosa
I da samo čovjek prâvo na ovu beskrajnost ima?

Sav mir na zemlji, kao što je
U svemiru,
Mir u svemu, i u svima
I u svim svemirima.

Plavo nebo, da!
Veliko je to čudo.
Sam' se pitam koja je to veličina – sila!
Da tako nešto stvori.

Pa, kad je svugdje spokoj i tišina
Zašto nas Bog griješne stvori?
Zar nam nije ljepša njegova blizina?
Nek se harmonija vasionom ori!

Sav mir na zemlji, kao što je
U svemiru
Mir u svemu, i u svima
I u svim svemirima!

Anno Domini, vol. II:

Uro

Guddommelig er himmelen,
Så bred, men så stille,
Som om den ikke var til.
Milliarder stjerner er evige vidner
Til historiens forandringer.
Frygter vi Ham virkelig ikke?
Hvem mon vi er, mennesker? Hvor går vi dog hen?
Tror vi, vi er universets centrum,
Og at mennesket alene har krav på denne uendelighed?

Al ro på jorden, som der er
I universet.
Ro i alt, og i alle
Og i alle universer!

Blå himmel, ja!
Hvilket under.
Jeg spørger mig selv hvilken størrelse – kraft!
Kan således skabe.

Så, når alt er ro og stilhed,
Hvorfor gav Han synden til os?
Er hans nærvær ikke skønnere for os?
Lad harmoni hænge universet.

Al ro på jorden, som der er
I universet.
Ro i alt, og i alle
Og i alle universer!

Oda tišini

Volim tišinu i kad me ništa ne pitaju
Jer pitati znači vječno odgovarati,
A ljudi, čini mi se, slabo znaju
Malo pitati i još manje pričati.

Sve se svodi na količinu
Ili, ako ćete, niko ne gleda na kvalitet,
Najvažnije je mljet' i bulaznit', uistinu,
Viva kvantitet, kvantitet, kvantitet!

Sačuvaj me bože pričâ i govorâ
Kojima se ne zna kraja,
Čuti i ćaskati se mora,
Usta su im poput vrelog zmaja.

Volim tišinu, bez ljudi
I ljude sa tišinom,
Kao Proteus, govor njihov mjenja čudi,
Rađa mi je družba sa divljinom.

Til stilheden

Jeg elsker stilhed og når de ikke spørger,
For, at spørge betyder evigt at svare,
Men mennesker, synes jeg, ved ikke
Om at spørge lidt og at tale mindre.

Det hele kommer an på mængde.
Eller, hvis I vil, ingen tænker på kvalitet.
Det er vigtigst at ævle og kværne, altså:
Viva kvantitet, kvantitet, kvantitet!

Spar mig, gud, for snak og taler,
Hvis ende man ikke kan se,
Men andet kan man ikke gøre
Når deres læber er som den hede drage.

Jeg elsker stilhed, uden mennesker,
Og mennesker med stilhed,
Som Proteus, ændrer deres tale naturer,
Så hellere omgås de vilde dyr.

Pitaj me, stranče!

Pitaš me, stranče, zašto imam oko
Nepovjerljivo dok gledam ljude.
Čudiš se zašto se sklanjam
Od ljudi, a hljeb pticama divljim dajem.
Nije ti jasno čemu zbrisani
Vidici moji vode.

Pitaš se, stranče, otkud potičem
Kad me strah ovoliko obgrljuje,
Kad me najtiši zvuci metala trzaju.

Radije me pitaj, dobri stranče
Ko me učini sjenkom postojanja,
Ko mi vrati davno izumrle instinkte
I ko mi ubi vjeru u ljude, u pravdu –
u dobrotu!

Ne vjerujem u ljude i podjelu među njima.
Vjerujem u nomenklaturu vasiona,
Gdje sam poput divlje ptice, sisar – biće.

Spørg mig, fremmede!

Du spørger mig, fremmede, hvorfor mit øje
Er uberegneligt når jeg betragter mennesker.
Du undrer dig over hvorfor jeg holder mig borte
Fra mennesker, men giver brød til vilde fugle.
Du forstår ikke hvor mine udmattede
Horisonter fører hen.

Du spørger mig, fremmede, hvor jeg stammer fra,
Når så stærk en frygt omfavner mig,
Når de tysteste metallyde jager mig op.

Spørg mig hellere, gode fremmede
Hvem der gjorde mig til skyggen af en tilværelse,
Hvem der gav mig længe afdøde instinkter tilbage
Og hvem der slukkede min tro på mennesker, ret og godhed.

Jeg tror ikke på mennesker og mig selv iblandt dem,
Jeg tror på universets taksonomi,
Hvor jeg er som vilde fugle, pattedyr – en skabning.

U prolazu

U svitanju zore dan se diže,
Providni plašt za zemlju se lijepi,
Podno brijega potočić žubori,
Vječno dolinu snenu liže.

Vojske su mnoge krajem ovim prošle
Podignuti mnogi tabori i logori,
Al' ništa ne osta vječno
Kao drvo kraj drumu i kućice trošne.

Mlin je što na kuću liči građa,
U dolini gdje proli se vatrene krvi
Vojnika i konja i ovdašnjih seljana,
To je mjesto što mrak i zoru rađa.

Na tren mi se čini poput raja,
Ovo je mjesto na oko mirno
Iako dim, ptice i žubor vječne vode
Kvare tišinu slike usnulog kraja.

Osjećaji uzburkaše mi misli, razum presta,
Nebo mračno, zemlja pod nogom mehka,
Brže bolje potrčah preko brijega,
Nestadoh s ovog prokletog mjesta.

Mens jeg gik forbi

Ved daggry, rejser dagen sig,
Den gennemsigtige kappe klitrer sig til jorden,
Ved bjergets fod risler åen,
Evigt slikkende den snebetrukne dal.

Mange arméer er gået forbi denne egn,
Mange lejre blevet rejst,
Men intet blev der for evigt
Som træet dér ved vejen og hytten.

Møllens form er ikke så ulig husets,
Nede i dalen hvor flammende blod blev spildt
Fra soldater, heste og egnens bønder,
Det er et sted, der føder mørke som daggry.

Et øjeblik forekom det mig som paradys,
Dette er et tilsyneladende fredeligt sted,
Selvom røg, fugle og den evige vands torden
Pletter den sovende egns stille billede.

Følelser oprørte mit sind, fornuften sagde farvel
Mørk himmel, jorden er blød under foden,
Jeg løb som fanden i vejret over bjerget,
Og forsvandt fra den forbandede egn.

In momentum

I dok prolaze sati
Životna priča nastavlja se,
Mnogi ne mogu, il' ne žele znati
Da trenuci život krase.

Svakog časa, svakog trena
Otkucaj se svaki broji,
Mi smo tek jedna sjena
Što na zidu sekund' stoji.

"Carpe diem!" - rekao bi neko
Ta latinska uvijek važi,
A ja bi' još *"Uhvati tren!"* rek'o
Jer svaki novi sve je ljepši, sve je draži.

Što čovjek više stari
To mu lice više kamenu sličī,
Al' je srce jedna od stvari
Što s mudrošću se diči.

Jer najpreče u životu je
(To iskustvo uvijek kaže),
Doživjeti najljepše trenutke
Pored lica vama najdražeg.

Nikad niko žalio nije
Za onim što je učinjeno,
Već će svako žalit' prije
Ono što je propušteno...

In momentum

Og mens timer går
Fortsætter livets historie
Mange kan ikke, eller vil ikke vide
At øjeblikke pynter livet.

Hver time, hver stund
Alle taktens slag må tælle,
Vi er blot skyggen
Der står på væggen i et sekund.

"Carpe diem!" – vil nogen sige,
Det latinske gælder altid,
Og jeg ville *"grib øjeblikket!"* sige
For hver eneste er smukkere end det sidste.

Jo ældre man bliver
Des mere ligner ens ansigt sten.
Men hjertet er én af de ting
Som sætter ære i visdom.

For det vigtigste i livet er
(Det viser vores erfaring altid)
At opleve smukkeste øjeblikke
Ved siden af den kæreste ansigt.

Ingen har begrædt
Det, som er gjort,
Alle skal snarere fortryde
Det, som er forspildt.

Biografija

Dino Fahrudin Avdibegović je rođen 1. jula 1976. godine u Bosanskom Šamcu, na sjeveru Bosne i Hercegovine. Gimnaziju je završio u danskom gradu Skiveu, a grafički dizajn u Koldingu na Nordijskoj Multimedijalnoj Akademiji (NoMA) 2003. godine.

Dino je izdavao pripovjetke za *BH Novine*, a izdaje pjesme i članke za danske literarne magazine *Kornblomst* i *Valmuer*.

Dinini interesi se protežu od literature, filozofije, grafičkog dizajna i umjetnosti do nogometa, filma, gastronomije i muzike.

Neko bi ga vjerovatno okarakterisao kao pisca, poetu, gurmana, sibarita, bon vivanta, koje ponekad možete sresti na njegovoj online oazi www.avdibeg.dk/.

Biografi

Dino Fahrudin Avdibegović er født den 1. juli 1976 i Bosanski Šamac i det nordlige Bosnien. Han fik sin studentereksamen i Skive og blev multimediedesigner på Nordic Multimedia Academy i 2003.

Dino har udgivet korte historier for BH Bladet i Skandinavien og i øjeblikket udgiver digte og artikler for de danske litterære blade *Kornblomst* og *Valmuer*.

Dinos interesser strækker sig fra litteratur, filosofi, grafisk design og kunst til fodbold, film, gastronomi og musik.

Nogen vil karakterisere ham som værende forfatter, digter, gourmand, sybarit, livsnyder, der lejlighedsvis kan træffes på sin online oase: www.avdibeg.dk/.

SADRŽAJ - INDHOLDSFORTEGNELSE

Riječ i misao.....	6
Ord og tanke.....	7
Pathétique	8
Pathétique	9
Kad bih znao.....	10
Hvis jeg kunne vide.....	11
Un'anima.....	12
Un'anima.....	14
Jedno rano jutro.....	16
En tidlig morgen	18
Sevdah	20
Sevdah	22
Ruža na klaviru	24
En rose ved klaver	25
Ti ćeš znati	26
Du vil vide det.....	27
Više stanje	28
Højere tilstand	30
Sjetva.....	32
Såning	33
Mistika i strast	34
Mystik og lyst.....	36
Stranac i more.....	38
Den fremmede og havet.....	39
Panegyria	40
Panegyria	41
Plemić pjesme.....	42
Sangens fyrste.....	43

U meni	46
Inde i mig	47
Iznad nas	48
Over os.....	50
Kristalni prozor	52
Krystalvindue	53
Koraci.....	54
Skridtene	56
Duša	58
Sjælen.....	60
I snovi se sniju	62
Og drømme bliver drømt.....	63
U agoniji	64
I agonien.....	65
S bolju ja volim	66
Med pine elsker jeg.....	68
Srebrena.....	70
Sølvpigen.....	71
Nemir.....	72
Uro	74
Oda tišini	76
Til stilheden	77
Pitaj me, stranče!	78
Spørg mig, fremmede!.....	79
U prolazu.....	80
Mens jeg gik forbi.....	81
In momentum.....	82
In momentum.....	84
Biografija/Biografi	88